

[Niels Westerby.]

Jeg vil med andre ord foreslå, at man lader lejen være fri i de tilfælde, hvor det særlige bygningssyn kan godkende en modernisering og ombygning af de gamle bygninger, så de bedre kan bevares. Jeg vil dog tro, at i mange tilfælde vil lejen i disse bygninger blive så høj, at det vil blive svært for mange af dem, der bor der nu, fortsat at blive boende, og dem bør man naturligvis sidestille med og give de samme muligheder for at få en bolig, som gælder for dem, der i øjeblikket bor i saneringsmodne ejendomme, og hvor der sker en sanering. Altså: lejen fri, hvis det særlige bygningssyn kan godkende en ombygning og modernisering og der bliver gode boliger ud af det, og at man så hjælper dem, der ikke kan bo der længere, på samme måde, som man hjælper folk, når man sanerer ejendomme. Jeg vil gerne slå til lyd for dette. Jeg fik under forrige behandling indtryk af, at ministeren for kulturelle anliggender var i høj grad indforstået med denne tanke, og at han også henstillede til boligministeren at gøre noget ved det. Jeg synes, det ville være betydningsfuldt, om man ved denne forhandling kunne lade tilgå boligministeren et lille vink eller ønske om at gøre noget på dette område i forbindelse med den lejelovsrevision, som snart skal komme.

Ministeren for kulturelle anliggender (Sølvhøj): Jeg takker ordførerne for, hvad jeg må betegne som en velvillig førstebehandling af lovforslaget. Hr. Per Møller var inde på, at der skulle være muligheder for ad to veje at gøre en indsats for de fredede bygninger, nemlig at staten kunne gøre det, men at også private skulle gøre det, og jeg forstod det ærede medlem sådan, at dertil kræves visse incitamenter. Det er jeg i og for sig enig i. Der foreligger jo incitamenter af skattemæssig art, idet det 2.000 kr.s maksimumsfradrag ikke har gyldighed for fredede bygninger; dér er fuldt fradrag for istandsættelser. Der kan også komme til at foreligge andre. Hr. Niels Westerby spurgte, om der i sådanne tilfælde kunne etableres særlige lejeregler, altså ligefrem en total frigivelse. Det kan jeg naturligvis ikke på stående fod ytre mig om, men det var vel rimeligt, som det også blev omtalt un-

der forrige førstebehandling, at forhandle med boligministeren herom, og det er jeg villig til.

Hr. Per Møller mente, at det måske ikke var tilstrækkeligt, når der i bemærkningerne stod, at man kunne tænke sig, at de nye medlemmer kunne vælges blandt brugere og ejere. Når det står i denne, jeg skal erkende vage form, er det, fordi jeg ikke synes, det kan være min eller lovgivningsmagtens opgave at binde udpegningsinstanserne for stærkt. Jeg vil for øvrigt sige, og det står i bemærkningerne, at der i høj grad har været tænkt på ved denne udpegnings også at beskytte ejere og brugere, og jeg skal være forhandlingsvenlig over for, om man eventuelt kan give udtrykket en strammere formulering.

Fru Hanne Budtz nævnte det samme spørgsmål, og jeg kan henholde mig til mit svar til hr. Per Møller. Fru Hanne Budtz understregede betydningen af at orientere ejerne hurtigt nok i de forskellige faser i udviklingen omkring bygningsfredning. Jeg tror, at vi, hvad vi var inde på under udvalgsbehandlingen, sidste år, og hvad der også er blevet nævnt i denne sal, ved instruksen kan sørge for, at forretningsgangen bliver så smidig og så hurtig som muligt. Det er jo klart, at alle må være interesseret heri. Helligåndshuset kan vi måske komme ind på under udvalgsbehandlingen.

Vedrørende det særlige spørgsmål om cirkusbygningen er jeg ganske enig med fru Hanne Budtz i, at der er lovhjemmel til stede, det er der helt bestemt; udtrykket „som regel“ må jo netop betyde, at der kan findes andre eksempler, som ikke opfylder 100 års kriteriet. Men forudsætningen er jo, i hvert fald for mig, at der i det særlige bygningsyn er stemning for at frede denne bygning. Umiddelbart vil jeg sige, at det naturligvis er vigtigt, at cirkusfunktionen bevares i København. Hvis man nu f. eks. ville finde på at rive den nuværende cirkusbygning ned og opføre en mere tidssvarende på samme sted, er jeg i virkeligheden ikke sikker på, at det ville forarge så forfærdelig mange mennesker. Der er vel mere spørgsmål om at bevare funktionen end om bygnings værdi i relation til denne lovs bestemmelser. Men det er jo klart, at skulle det læge element i det særlige bygningsyn